

Bram den Hertog

STORMREIS VAN EEN JONGE HOND

**Enkele reis Portugal en een retour Turkije
Een fietsreis van ruim 19.000 km**

Inhoud

<i>Voorwoord</i>	7
Deel I – Enkele reis Portugal	9
Deel II – Samen naar Zwitserland en alleen verder	79
Deel III – Naar Oost-Turkije en terug naar Nederland	127
<i>Nawoord</i>	201
<i>Dankwoord</i>	202
<i>Statistieken</i>	203

*The clouds have gone away
To start a brighter day
We have waited for too long
It's time to let it out
You know what it's about
I've waited all to feel the sun
The harder it gets, the faster we seem to fall in love
The deeper we fall, the more we lose control
Set your mind free*

Voorwoord

Ik maak de keuze die ik allang had moeten maken: ik ga op pad voor een groots avontuur. Eindelijk durf ik er voor uit te komen dat ik gemaakt ben voor iets groters dan datgene wat ik de laatste jaren aan het doen was.

Ik heb behoefte aan het onbekende, aan de mentale en fysieke uitdaging waarvan het onduidelijk is wat het precies zal zijn en waar het me zal brengen. Voor mij valt dat samen met de fiets. Het biedt me de ideale snelheid om te genieten van alles om me heen en om toch daadwerkelijk op veel verschillende plekken te kunnen komen. Door alles op eigen kracht te doen, voel ik me trots aan het einde van de dag. Ik heb het zelf gedaan.

Al is dat laatste niet helemaal waar, het fietsen doe ik wel zelf, maar daarbuiten is er veel steun van vrienden en familie op afstand en nog meer van de mensen die ik ontmoet onderweg. De mensen die me niets verschuldigd zijn, maar die me veiligheid bieden, eten geven, soms zelfs een dak boven mijn hoofd verschaffen en dat alles belangeloos.

De liefde is overal, het kan klein zijn en heel groot, maar ik weet het

ook na deze tocht weer, het is echt overal en vooral op de momenten dat ik het niet verwacht.

Geniet van de avonturen die ik beleefd heb, lees over de angsten die ik heb overwonnen en lach mee om de vreemde gebeurtenissen en ontmoetingen tijdens mijn 19.072 kilometer vrijheid.

Fietsen in de winter is een uitdaging

Tranen vloeien rijkelijk wanneer ik mijn ouders vertel dat ik stop met de politicacademie. Dat ik mijn huur opzeg.

Ik wil fietsen. Ik moet fietsen. Ik ga fietsen. Om mijn levenslust te hervinden, om het grote verlangen te bevrijden. Mijn ouders schrikken en ze maken zich zorgen om mijn toekomst, zoals ouders dat kunnen. Tot ze inzien dat ik ga doen waar ik gelukkig van word.

De afgelopen maanden heb ik enorm geworsteld met mezelf en wat ik wil in de toekomst. Ik kwam tot de conclusie dat ik het leven van anderen leefde, omdat ik dacht dat bepaalde dingen nu eenmaal zo horen in het leven. De laatste tijd ben ik steeds verder van mezelf af komen te staan. Langzaam worstelde ik mezelf vast in het drijfzand van werken, eten en slapen.

Deze vogel moet vliegen en dat lukt niet in het leven dat ik tot dusver leefde. Ik heb toekomststress. Als ik doorga bij de politie, dan weet ik wat ik over een paar jaar doe. Of nou ja, ook dat weet ik niet zeker, maar ik heb het gevoel dat mijn pad ergens anders loopt. Ik denk vaak dat ik geen ambitie heb, maar het is eerder dat mijn ambitie op andere vlakken ligt dan op het gebied van werken, promotie maken en een groter huis kopen.

Het is tijd om te gaan, de weg op. Op en rond de reisfiets leef ik mijn leven. Ik ben vrij, ik leef volgens mijn ritme en eigen keuzes.

Enkeltje toekomst

Mijn enkel heeft me jarenlang weerhouden van mijn fietsdromen.

De pijn in mijn enkel was niet te harden. Midden in de nacht kon ik ontwaken en soms gilte ik het uit van de pijn. De pijn had niets te maken met het belasten ervan, soms na dagen rust had ik

de ergste pijn. Behandelingen van de fysiotherapeut mochten niet baten.

Ik stopte met sporten en ik verdrong in mijn appartement in Rijswijk. Ik had geen sociale kring daar en het werd steeds duidelijker dat ik geen politicagent ging worden. De drang, die eeuwige drang bleef aanhouden. Ik was depressief, ongelukkig.

Het is duidelijk dat ik iets moet veranderen. Waarom red ik het niet om gelukkig te zijn in Nederland? Die vraag spookt al jaren door mijn hoofd en langzaam wordt duidelijk waarom en het antwoord is simpeler dan ooit, maar veranderen is moeilijker dan ooit: Ik doe het verkeerde op de verkeerde plek. Eén en één is twee.

Het is duidelijk dat ik gelukkig word van in beweging zijn, van verschillende omstandigheden, van een gebrek aan druk en verwachtingen. Een mix van rust, reinheid en regelmaat tegenover avontuur en onzekerheid. De reisiets vervult die benodigheden.

Maar shit, mijn enkel blokkeert alles. Een zoveelste onderzoek leidt uiteindelijk tot een operatie en gelukkig tot flinke vermindering van klachten. Met deze operatie komt mijn vastgeroeste leven in beweging. Er ontstaat weer hoop, een verlangen begint te groeien.

Ik hoor op een weg met de fiets, waar dan ook. Ik weet steeds beter dat ik moet toegeven aan het verlangen. Het leven is kort en misschien heb ik al wel te lang gewacht met het uitvoeren van mijn fietsdroom. Niemand weet hoe lang ik nog heb, wat een droom kan doen verbrijzelen.

Dus nu is de tijd. Nu is mijn tijd.

Eenvoudig gezegd, maar moeilijk gedaan.

De honderd redenen om niet te gaan zijn veranderd in duizend redenen om wel te gaan. Ik overtuig mezelf met het argument dat ik nu in de volle potentie van mijn leven ben. Ik heb de energie, mijn enkel doet het weer, ik hoef niet gebonden te zijn aan werk of aan een huis.

De spullen voor deze reis heb ik al. Ik heb vaker een fietstocht ondernomen. Een tijd lang had ik mijn kisten zo ingericht dat ik binnen twintig minuten weg kon zijn. Zou kunnen vluchten. Nu heb ik nog vier weken vanaf het moment dat ik de deur voor onbepaalde tijd achter me dichttrek.

Ruim voldoende om de paklijst te perfectioneren en vooral om te twijfelen over die extra paar dikke sokken, wel of niet een extra thermoshirt, wel of niet... In Excel houd ik nauwgezet een overzicht bij met alle spullen die ik meeneem.

Met mijn zusje Ellen vul ik de paklijst op de laatste dag definitief in. Ik dicteer in welke tas ik welke spullen prop. Zo heb ik zes lijsten voor de vier zijtassen, achtertas en stuurtas. De indeling zal na een week al wel weer anders zijn, maar in ieder geval weet ik precies wat ik mee heb.

Pauline

Dan speelt er nog de kwestie Pauline, die relevant is voor het eerste stuk van deze fietstocht.

Een wondermooie, vreselijk interessante vrouw kruist in de zomer van 2020 mijn pad. Met Mattijs trek ik tien dagen in zijn camperbus door Zwitserland. Op de eerste avond aan de voet van de Rigi staan we met een andere camper op een grasveld. Ik zie twee getattooëerde meiden rondom hun camper hangen.

Mattijs en ik spelen een potje schaak onder de trap, wanneer één van het tweetal schaars gekleed een yogasessie start, vrij in het zicht. Het is te mooi, te aantrekkelijk om onze blikken af te wenden. We voelen ons weer de verlegen schooljongens die we ongetwijfeld geweest zijn.

Af en toe lopen de twee meiden langs ons op weg naar de wc en een waterpunt. Verder dan 'hi' en 'hello' komt het niet. Een volgende keer dat ze langslopen zullen we vragen of ze een biertje mee willen drinken, besluiten we.

Nee, weer lopen ze voorbij en weer durven we niet. Dan opeens verschijnen ze achter onze camperbus. We schrikken. Ze vragen of

we straks op het uitkijkpunt met ze een kampvuur willen bouwen. Gretig stemmen we in.

Zo leer ik Kathrin en Pauline kennen, een Zwitserse en een Duitse. In alle gezelligheid hangen we rondom het kampvuur met in de verte de zon die wegzakt achter Alpenreuzen. We roosteren croissantjes en drinken wat. Wanneer de sterren fel schijnen, zoeken we onze slaapplek op. Gezamenlijk besluiten we elkaar morgen te ontmoeten op de Süstenpass.

Daar op de Süstenpass beleef ik wellicht de mooiste avond van mijn leven, zoals er nog vele mooiste avonden van mijn leven volgen. Kathrin, Pauline, Mattijs en ik eten op de Süstenpass en leren elkaar beter kennen tijdens een drankspel. We zitten aan de voet van een magnifieke gletsjer. Het geluid van smeltend water zorgt voor een kalmerend effect.

De maan, de sterren, de stilte. Rust overvalt ons. Onder het felle schijnsel van de maan klimmen we een stuk richting de gletsjer. Pauline en ik belanden op een grote steen waar we uren praten. Het is een kwetsbaar gesprek, over onze angsten, verlangens en reislust. Zij is aan het einde van haar grote reizen en ik sta nog aan het begin. Ik zuig al haar kennis en tips op.

Na die avond begrijp ik eindelijk wat oorverdovende stilte betekent. Ik voel me overweldigd, klein. Ik geef mezelf over in het moment en de omgeving neemt me in zich op. Bedremmeld vraag ik of ik Pauline mag knuffelen en zo zitten we verstrengeld op een steen. Ook de zin van het leven komt voorbij en ze leert me iets moois. We bouwen een steenman, zo'n toren van stenen die we opstapelen en ze zegt 'voor mij is het zinvol om in dit leven een steen toe te kunnen voegen. Hoe groot of klein ook, ik ben er zeker van dat iedereen een steen heeft toe te voegen.' Op dat moment voelt dat fijn.

We stappen van onze zitsteen en het is alsof natuurwetten niet meer gelden. Ik zweef, ik heb spaghettibenen, de tijd glijdt langs me heen. De Melkweg is betoverend en Pauline en ik zoenen met